

BEĀTE ANTA ZELTIŅA

**

Saburzīts papīrs uz galda,
Izdzerta tējas krūzīte blakus,
Drēbes uz grīdas pie gultas,
Vai virtuvē atstāta gaisma,
Vai varbūt manas bezmiega naktis,
Vai rīti, kad sapņos es slīkstu...
Nu, jā, un sajūsma par lietu,
Un tas, ka nekam es neatrodu vietu,
Tas, ka naudu neprotu es skaitīt
Un drēbes vēlos tikai mainīt,
Un vēl,- kad esi dusmīgs,
Es protu tikai smaidīt...
Es zinu, tas viss Tev traucē.
Bet, piedod, jo man tas palīdz dzīvot!

DIVĀS PASAULĒS IESLODZĪTIE

Pieglaud ausi šai pukstošajai sienai -
Vai dzirdi, cik skaļi iet mana sirds?
Jā, tā ir mana -Tu zini, tā vienmēr steidzas.
Savā pusē zīmēšu milzīgu, melnbaltu koku,
Tu sadzirdēsi, kā skumju pilni krakšķi tā zari,
Kā lūdzas tie pēc vasaras krāsām,
Kā alkst pēc saules stariem.
Savā pusē stādīšu ilgu pilnu cerību dārzu,
Un, lai kā censtos,
Tāpat tajā neziedēs krāsas,
Jo krāsas Tavā sienas pusē.
Šeit dzīvos skaistākie, baltākie putni,
Tie klusēs mūžībā,
Jo viņu dziesma - tur aiz sienas esi Tu.
Manā pusē mūžam akas ūdens sāļš,
Mīlestības asarām pieraudāts,
Un nekad tas nedos veldzi
Ne kokiem, ne putniem, ne zālei,
Pat ne stirnai, kas klusēdama vientulībā mirtu.
Šeit neuzsils olis - zem manām kājām,
Jo, lai cik apaļš un mīļš,
Tas tomēr paliek akmens.
Šeit vējš aiznesīs saldās un laimīgas domas,
Šeit nekad neuzplauks maigi rozā ābeles zieds,
Šeit nekad nesmaržos siens
Un garām neauļos miglas zirgi.
Es tepat - tepat aiz sienas,
Un ne Tev vienam skumji.

**

Esmu izaugusi!
Bet, kā vēlos...
pasapņot vēl par to dzīvi:
par dejām pieneņu pļavās,
par mīkstām, pūkainām čībām,
par segā pavadītu svētdienu,
un it kā slimojot paņemtū brīvdienū,
par tējas biežumiem krūzē -
bet esmu jau izaugusi!

**

Nakts -
Neprātīgi aicinoša, kaislībām degoša
Nakts.
Gaisā vizoša nemiera dvaša...
Ar uguns iekāri raugās uz mani...
Un es... tajā slīkstu...
Bet, lai kā turētos
Pie ierastās vakardienas, vai topošā rīta,
Tā spēj sacelt vētru
Un ieraut mani neprāta mutē.
Nu tā es, kā naktstauriņš,
Uz dzīvības nektāru cerot,
Apdedzinu zīda spārnus...
Un tad rīts -
Bikls un negaidīts,
Ar vienu gaismas strēli liek saprast, kas bijis,
Ar spožumu savu
Cenšas ieslodzīt zvēru, kas modināts ticis,
Cenšas apvaldīt straujumu, ko kāds izlaist ir licis.
Bet rītdiena nav vairs kā ierastais vakars,
Un viss ierastais nu šķiet nodevīgi neierasts.

ATVADOTIES NO TEVIS SAPNĪ

Šonakt satiku Tevi sapnī -
Lielu un spēcīgu,
Tik nedaudz citādu:
Ne varonīgu, kaitinoši izrādīgu,
Bet gan mierīgu un neierasti savaldīgu.
Un, redzot Tevi nākam pretī,
Sajutu bezgalību -
To, ka stāvi un esi pazudis sevī,
Vienu vienīgu atbildi gaidot
Un cerot, ka tā, ko zini, nav īstā...
Tad - maigs un mierinošs pieskāriens,
Nevienas dzirksteles, kas Tavos pirkstu galiņos mīt,
Ne straujuma, kas vienmēr nāk līdzī.
Tik šoreiz plauksta tik auksta
Un skatiens, kas vēlas ko prasīt...
Pie sevis es lūdzu, lai nerunā,
Jo sirdī jau jūtu to trauksmi,
To žņaudzošo kamolu velkamies krūtīs,
Un zinu, ko vēlies man sacīt.
Nolasot manas domas, piespied mani pie krūtīm.
- Es Tevi vienmēr mīlējis esmu...
Bet es tik klusi, klusi cenšos atbildi izrunāt.
- Tu solījies nekad to neatklāt!

**

Šorīt pelēki mākoņi ietērpuši sauli.
Smīkņājošs lietus nesaprot pasaules sāpes,
Vismaz ne manas.
Stāvu pamesta uz perona vilcienu gaidot,
Pavisam viena starp nezināmu cilvēku stāviem.
Tu vakar pazudi lielceļu putekļu jūrā,
Metālu kaudzes aprija Tevi -
Dzīvo, smaidīgo, mīlo -
Manu vienīgo draugu.
Nesapratīs neviens manas pilošās as'ras,
Sāpes, aukstā peronā ieraudātās,
Nevajag man šo stāvu līdzjūtīgos skatus,
Šīs ziņkārīgās domas -
ES REDZU! -
Iebāziet atpakaļ kabatās, tīkliņos savos!
Šodien nesapratīs mani neviens.
Kur jūs bijāt, lai pasargātu kādu no paša dzīves,
Kur bija tie, kas allaž svarīgus padomus sniedz,
Kur palikuši tie, kas paredz laiku un telpu,
Kāpēc klusē tie, kas vienmēr svarīgi šķiet?
Ko darīt man tagad, kad nav ar ko runāt,
Pelēkos mākoņos kliegt, ka sāp mana sirds?
Saule tāpat šodien nespīdēs,
Smīkņājošs lietus nesaprot pasaules sāpes...

**

Māmiņ, kā gribētos turēt to plaukstu,
Kas būtu tik silta un smalka,
Jo pasaule nav tik jauka,
Kā todien, kad piedzimu es.
Māmiņ, kā gribētos redzēt to dienu,
Kad veltīji skatienu vienu,
Kad, asarām birstot gar vaigiem,
Lēmi, vai palikšu es.
Māmiņ, kā gribētos dzirdēt to dziesmu
Par bērnu no Alises ielas,
Tāpat kā pie loga rūtīm,
Piespiestu manu sirdi, kas klusi raud.
Māmiņ, es zinu - darīts Tev pāri
Ar visas pasaules naidu.
Vai domā, ka asinīs manās
Būs pile cilvēces sāls?
Māmiņ, es ceru, ka pienāks tā diena,
Kad redzēsi manu smaidu,
Kad rociņā manā būs laime,
Lai dzīvotu ar to divatā.

**

Bērniņ, tu starp diviem torņiem sauli neredzi!
Tavām mazām kājām
Ne pa peļķēm, ne pa oļiem,
Bet pa zaļu zāli brist.
Kā lai saku mierinošus vārdus,
Kad uz mēles naidis un dusmas,
Vilšanās kā skudras savus ceļus brien.
Bērniņ, nelikšu tev vėlēt,
Kura koka augļus labāk ņemt,
Ja tev abi mīļi, abos tavas dzīves šūpoles.
Bērniņ, labāk skati smaidus,
Kuri ik pa brīdim atvēlēti tev.
Bērniņ, varbūt tavas rokas
Ir kā posms starp divām pasaulēm.

**

Es vairs nepiederu tev.
Es aizeju.
Atstāju tevi pie draudzenēm tavām.
Tas bija sen, kad skūpstīji manas lūpas,
Tas bija sen, kad varēji matus man pīt.
Apnika man izturēt tavu smīnu,
Apnika atbildēt citiem, ka neesmu nekas,
Apnika man būt par raudošu lelli,
Apnika būt par puzli, ko noārdi tu.
Gan jau, kaut kad, atradīs raudošo lelli,
Gan jau, kaut kad, izjaukto bildi saliks kāds draugs.
Nesmaidi stulbi, nenākšu atpakaļ lūgties,
Neesmu viena šai pasaulē es.
Es aiziešu. Nepiederēšu tev,
Neļaušu smieties par savu sirdi,
Nebūšu vairs manekens izstāžu zālē,
Nekad vairs nebūšu verdzene tava.
Gan jau pamazām tukšosies izstāžu zāle,
Un gan tavu vārdu ar laiku putekļi klās.
Un varbūt, pēc laika, tu savām draudzenēm būsi
Kā lelle ko vada tūkstoš saitīšu spēks.

**

Vai tas esi tu,
Tas baltais zirgs,
Kurš vakara krēslā,
Apciemo manu ābeļdārzu?
Tas, kura krēpēs laistās vakara saule,
Un rotaļājas maigais vējš.
Vai tas esi tu,
Tas baltais zirgs,
Kurš manām ābelēm smaržot liek,
Kam vakara vijoles spēlē,
Zem kura kājām ābeļziedi snieg?
Vai tas esi tu,
Tas baltais zirgs,
Kurš miglas dūmakā klejo?
Kurš manai zālei atnes rasu,
Kurā manas ilgas dejo.

GULĒT EJOT

To drēbju kalnu pie gultas,
Kur mazās pelītes mīt,
Ar mazām veiklām rokām
Būs jāmak salocīt.
Mazajai Pelnrušķītei
Leļļu ballītei atvadas jāmaj,
Un mazās lellītes mammai
Sapņu gultiņa jāklāj.
Nedarbu meistarų velniņu
Pa durvīm prom pavadīsim,
Un visus nedarbus arī
Tam līdzī izmetīsim.
Lai visus nejaukos vārdus
Laumiņas kopā saņem,
Un, lidojot prom no mājas,
Sev līdzī paņem.
Visus mošķus zem gultas
Putekļu sūcējā sūksim,
Un labu sapnīti mēs
Mīļajam Dieviņam lūgsim.

**

Ja putenis virsroku gūs,
Un vecajam pīlādzim pumpuri neuzplauks,
Ja ābelei galotni nolauzīs vētra,
Un kamīnā ogles nekvēlos vairs,
Es zinu, ka pieskāriens trauslajai stīgai
Būs sākums, lai apklustu vēji,
Lai zeme izdzertu līstošo lietu,
Lai uguns malkas šķilā degtu.
Es tevi gaidīšu, lai ieslīgtu mūzikas skaņās,
Un pēdējām miķelēm nebūtu tik skumji,
Un varbūt kaut kad šī koka galotnē spīdēs
Kāds oranžs pīlādžogu zars.